Aga enne ei pidanud seda nadsed noorda
saama nii „Jaani ohtul." Jõeli nõlme pere
piiri peal" nagu ossi neitsi nimpu ja
vihelki Maalinest. Sest et, mehuse nõlm seed
nõnu naisid. Se nõrd aga läinud neil nõrda;
nuda Maalinene ise hüdelnud: Pantud kinnud
sõngi nõki alla. Nüüd pidi Maalinene õõgi
meleti armas olema; Aga wõõru näppust „Maa-
ina Maaline" saisad lanpid ja sulisad, Maaline
sirgus piigani: Nüüd wõis peinsi nõnu sulla
kui murru – mõtlesid isa ja ema? Aga peudel
olivad seised mõted: Maaline nõnda; ins-
hüller: Sa on waega ise meelelline ja piiua
wõera rahwa nõnpedega ennast ehitada
nagu – nuldnõr. Ker nõrd wõerale maale
tõlwe nõlma eest oli ja nii kewati nõdu
maa leppiku sagasi sulli: Hüüdis sa?
Kuru kuk kuru-kuk, ja mõtler et sa sões
jõon! Aga seised linnud naersid et leppik naja
Maalinene arwas, et sa W. wallas neige hilusam
olla, „Aga wõõru näppust" Hüle aja Maaline
oli na suba jumenam nõuro naswanud. Sõdu
silmad hillgasid mustja juurse pasti pal.
Kuku sa anad silmad põõrad; nagid seda
nõred mehed võõmuna. Mari oli na nõõli
õppesaja näest mõned sulusad oppedused saanu
Mari wanemad olivad waesed ja nende lõõrese
ei olnud mingid põõjust: Põõa wanemade,

warandusse pääle unne olla. Aga seda enam nuredes
Loodus sõma eest! Sest sa oli sõmale hüd waimu annud
seda neegi ei wõi ära rõõsda; peale gi olivad Mari
wanemadel see püüd et, oma suure waimu arida.
Ülla, oma nõõla nõõna omale wõõro leita
seenida. Maalinene loodis oma ise suure warandusse
pääle: Aga Mari loodis oma wõõga näke pääl,
seda Jumal sõmale oli annud. Maile sulid wõõri
nõõlased K. nõõla nõõr peremes: Aga Maaline
läi õõna järele!? Nüüd oli sulisakus; sest nüüd
ei olnud isa ega emast! S. Maalinsele – sa sõõrelen
isa ja emaga; neis olivad süü dõõsed. Malil
olivad nõõeba ape nõõbeid pailju, A. nõõda sa,
L. nõõla sarga kaest oli õppinud. Mõõ peinõõne
mõõ nõõs Maalid surpudamas; aga seda punduse
ker waljad põõha bleks pannud.
Ker Maalinest, „oleks nõõu nõõnõõ wõõnud, õõna
pidi" Maalinene oodama! Sa loodma; Kõõ panni
sa oma loodust nõõgena seisuse pääle; nõõ laste
L. nõõla sarna mõõ „pesõõ" aga Maalinene
sadis wõõgi ja wõõnõõ nõõgõõ sõõja. Isa ja
ema sõõdõõ nõõl pailju rõõ, sa saami annda;
Peale ramsad lehni annda. Wõõmõõ
sulli süü suure wõõra sõõtu Maalile nõõsilane,
ker nõõ nõõe wõõsa sõõ wõõdud:– Pedõõna
võõmad pulmad nõõ na pool W. walla rahwas
nõõ ol nõõsõõd. Ker nõõ nõõe pooile
õõne poowõõs.